

"ZAMISLI DA SI OKEAN"

Zdravo, divni mjeseče!

Kako si, prijatelju moj dragi? Znam da ti se nisam dugo javljao, oprostí zbog toga. Nismo se već neko vrijeme ni vidjeli, ni zagrlili, ni ogledali jedan u drugome...

Znaš, mnogo sam ti tužan. Vodeno srce moje boluje. Nekad ranije smo svake noći pričali vesele priče, zajedno se smijali, ali večeras ti donosim nesrećne vijesti...

Sjećaš li se Pinkija, mog divnog perajastog drugara s nasmijanim očima, i njegove sestre Rouzi, najslade okeanske ribice tratinčice, sa srebrnim rubom na repu? Ona u koju su svi bili zaljubljeni, čak i kornjačasti Dragomir, pa ju je zaprosio? Ona što se zbog nje višekraki Zvezdan obrnuo čak osam puta unatrag? E da, ta! I Pinki, njen brzorepi brat zbog kojeg je hobotnica Mica zamrsila krake, a ajkula strašna prešla u vegetarijance. Tako je - Pinki i Rouzi, najbolji okeanski ribac i ribica. Ja, tvoj okean, mnogo ljubavi u sebi imam, ali oni su mi bili miljenici! I ne samo meni... Nakon što im je roditelje progutala crna naftna mrlja, cijelo se moje okeansko carstvo sticalo da zaštiti brata i sestru. Svaki im je čošak moj ljubičasto-narandžastog koralnog grebena ustupljen za stanovanje i istraživanje. Raža Draža im je svaki dan donosila šnenokle, a riba sa petog sprata nudila usluge manikira i pedikira. Zlatna ribica im je ispunjavala svaki dan ne tri, već četiri želje. Bili su složni Pinki i Rouzi, svaku je morsku salatu dijelila s njim, brisala mu brke nakon obroka. Zajedno su škakljali kita po trbuhu, skrivali kornjačine debele naočare, brojali moruzgve iz VI-3, vukli za rep čak i brkatog raka Maka.

Ali, niko se nije ljutio i nikome nisu smetali... Jer su bili mladi... Jer su bili dragi... Jer su bili sami!

Svaki put kad bi šetali Bulevarom algi Pinki bi skinuo svoj šeširić i s poštovanjem klimnuo glavom pozdravljajući starije. Jednom je čak i zaustavio saobraćaj da bi baka od raka bezbjedno prešla ulicu. A tek Rouzina roze haljinica i mašna s trakicama - bile su mrdajući simbol radosti. Kažu da se jedino oni nisu htjeli trkati sa morskim pužem jer nisu željeli da ga postide. Jednom su mu čak i sklonili kamenčić s puta, da brže prođe. Pravili su se da ne primjećuju da je pola terena prešao na leđima jednog morskog konjića.

Živjeli su na raskrsnici Čistovodene ulice, odmah pored škole. Svi bi se smiješili gledajući ih dok god ne zamaknu iza ugla i dok ima naznaka trakica koje plešu na morskoj struji.

A onda... Jutros... Kada ih je bezubi zubatac poslao da ga naruče kod stomatologa, oh, sva je radost prestala da postoji! Ravno sa površine, direktno na moje najbolje drugare, pao je neki veliki, stari točak. Pao - i ugasio život! Pao - i uništio svjetlost, odnio radost, ukinuo smijeh! Ostadoše pod starom gumom četiri uplakana oka, dva bebi peraja i srebrni rub.

Vikao sam, vrištao sam, raširio svoje velike zeleno-plave ruke, mahao, razgrtao, sklanjao, gurao, ali uzalud! Uzalud, prijatelju moj sa visina!

A ti, mjesec? Ti si srećan. Znaš li zašto? Ja mogu da vidim kad ti sa neba plačeš na mene, ali ti ne možeš da vidiš kad ja sa zemlje plačem na tebe!

Tvoj neizmjereno tužni okean

P.s. Poruči zvijezdama da ne budu nesrećne i da ne gasi svoja svjetla, već da mi sa pjesmom i radošću dočekaju moje najmilije ružičaste prijatelje. Do skorog viđenja...

29.3.2025.

ANA URUKALO